

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců Mgr. Moniky Chaloupkové a JUDr. Karla Kudláčka v právní věci **žalobce: Děti Země - Klub za udržitelnou dopravu, se sídlem Cejl 48/50, 602 00 Brno, IČ 67010041**, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje, Komenského nám. 125, 530 02 Pardubice**, za účasti: **1. Ředitelství vodních cest ČR, se sídlem v Praze 3, Vinohradská 2396/184, práv. zastoupeného Mgr. Markem Vojáčkem, advokátem, se sídlem v Praze 1, Týn 1049/3, PSČ 110 00**, **2. Povodí Labe, státní podnik, se sídlem Víta Nejedlého 951, 500 03 Hradec Králové**, **3. Přátelé Slavíkových ostrovů, občanské sdružení, se sídlem 503 00 Lochenice 156, IČ 62693956**, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 22.06.2011, č.j. KrÚ/53308/2011/OŽPZ**, ve znění opravného usnesení ze dne 1.7.2011, č.j. KrÚ/58387/2011/OŽPZ,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 22.6.2011, č.j. KrÚ/53308/2011/OŽPZ, ve znění opravného usnesení ze dne 1.7.2011, č.j. KrÚ/53887/2011/OŽPZ, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu v Přelouči ze dne 21.12.2010, č.j. MUPC

15773/2010, jímž se stavebníku Ředitelství vodních cest ČR prodlužuje platnost stavebního povolení na vodní díla SO 31- Přeložka vodovodu k areálu Povodí Labe a SO 26.B – Přeložka kanalizace stavby „Stupeň Přelouč II.“.

Žalobce odůvodnil žalobu v podstatě následujícím způsobem:

Po úvodním popisu skutkového stavu se v části II. žaloby žalobce vyjádřil ke své žalobní legitimaci, když podle jeho názoru žalobce jako občanské sdružení má právo podat žalobu a žádat o přezkum žalovaného rozhodnutí po stránce hmotné i procesní, což vyplývá z článku 9. odst. 2 Aarhuské úmluvy a dále i z článku 10a Směrnice č. 85/337/EHS o hodnocení vlivu některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí (dále jen „směrnice EIA“) a ze znění směrnice č. 2003/35/ES o účasti veřejnosti při tvorbě plánu a programu, když tato směrnice zakotvuje právo dotčené veřejnosti domáhat se soudního přezkumu jakýchkoliv rozhodnutí, aktů nebo nečinnosti. Žalobce je přesvědčen, že naplňuje definiční znaky pojmu „dotčená veřejnost“ podle článku 2 odst. 5 Aarhuské úmluvy a že mu proto přísluší práva vyplývající z jejího článku 9 odst. 2 včetně práva na přístup k soudnímu přezkumu zákonnosti rozhodnutí a aktů dle článku 6 Aarhuské úmluvy, tedy i žalovaného rozhodnutí. V části III. žaloby, které se týkalo „bližšího odůvodnění podané žaloby“, žalobce opětovně popsal podrobně skutkový stav věci včetně popisu správního řízení. Žalobní námitky, respektive žalobní body, uvedl až v části III. bodu 2 a tyto žalobní body krajský soud pro přehlednost uvádí v následujícím pořadí:

1. Žalované rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s § 3 správního řádu, neboť absencí závazného stanoviska k zásahu do VKP (tj. významný krajinný prvek – pozn. krajského soudu) nebyl zjištěn stav, o němž by nebyly důvodné pochybnosti. Nelze škodlivě zasahovat do VKP výstavbou předmětných stavebních objektů, pokud nebylo vydáno závazné stanovisko k tomuto zásahu. Nelze předjímat, že takové povolení vydáno bude, a pokud ano, tak jaké bude mít podmínky, které musí investor před zahájením škodlivého zásahu splnit. To se týká i řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení.
2. Byl porušen § 50 odst. 3 a odst. 4 správního řádu, když žalovaný i stavební úřad musejí vždy zkoumat, zda veřejný zájem, tj. ochrana přírody a krajiny, bude vydaným rozhodnutím ochráněn. V tomto případě se tak nestalo, neboť ŘVC ČR (tj. investor – Ředitelství vodních cest ČR) může kdykoliv začít stavět dva své stavební objekty, pokud má pravomocné stavební povolení prodloužené do 31.12.2012.
3. Žalovaný porušil právo žalobce na pečlivé a řádné odůvodnění žalovaného rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu, neboť přesvědčivě a logicky neuvedl, z čeho vyvodil svůj závěr, že není k prodloužení platnosti stavebního povolení nutné mít jako podklad závazné stanovisko k zásahu do VKP, jak to ukládá § 4 odst. 2 zák. č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny. Žalované rozhodnutí je tak v této věci nepřezkoumatelné. Žalované rozhodnutí se nezabývá námitkou žalobce, jak uvedl ve svém odvolání ze dne 20.1.2011 a ve svém vyjádření ze dne 6.5.2011 o tom, že závazné stanovisko k zásahu do VKP se vydává k různé činnosti, zejména k umístění stavby a také k jejich povolování, což je „tento případ“. Žalobce v tomto
- 4.

žalobním bodu dále uváděl podrobnou argumentaci na podporu svého tvrzení, že závazné stanovisko k zásahu do VKP je nutné získat nejen zejména k umístění stavby plavebního kanálu, ale pokud krajský soud zrušil toto stanovisko, respektive správní rozhodnutí o zásahu do VKP, tak je nutné i k povolení této stavby, tzn. do vydání závazného stanoviska nelze vydávat žádná rozhodnutí o činnosti, která by mohla poškodit či zničit ekologicko-stabilizační funkce VKP Nivy a řeky Labe. To se podle názoru žalobce týká i řízení o prodlužování předmětného stavebního povolení.

5. Bylo porušeno právo žalobce na řádné odůvodnění rozhodnutí podle § 68 odst. 3 správního řádu, kdy žalobce ve vyjádření ze dne 6.5.2011, kterým doplnil své odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 20.1.2011, upozornil na absenci závazného stanoviska k zásahu do VKP, ale upozornil i na zrušení pravomocného územního rozhodnutí krajským soudem jeho rozsudkem ze dne 3.2.2011 během odvolacího řízení, takže šlo o druhý důvod, proč nelze platnost stavebního povolení prodloužit. Pokud krajský soud zrušil územní rozhodnutí, tak je nutné vyčkat, až bude vydáno nové. Aplikace ust. § 94 odst. 5 stavebního zákona žalovaným pro řízení o prodloužení stavebního povolení je nepřipadná, neboť je povinností stavebního úřadu i žalovaného vždy zkoumat, zda všechny tehdejší podklady jsou stále platné či pravomocné, což se týká jak závazných stanovisek tak i správních rozhodnutí, které mohly být během uplynulého času soudy zrušeny a v řadě případů se budou muset vydávat znovu. Během prvostupňového řízení bylo zrušeno závazné stanovisko k zásahu do VKP a během odvolacího řízení bylo ještě zrušeno územní rozhodnutí, přitom žalovaný nelogicky tvrdí, že tato skutečnost není podstatná, neboť v době vydání rozhodnutí o prodloužení stavebního povolení bylo ještě územní rozhodnutí pravomocné. Podle názoru žalobce však celé řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení od podání žádosti dne 23.9.2009 až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu dne 22.6.2011 tvoří jednotu a časovou kontinuitu, takže jakékoliv nové skutečnosti zjištěné během této doby musejí být zohledněny, tzn. i zrušení územního rozhodnutí soudem během odvolacího řízení. Absurdní je tvrzení žalovaného o tom, že není nutné čekat na vydání nového závazného stanoviska k zásahu do VKP, neboť je to v souladu s ust. § 94 odst. 5 stavebního zákona, toto ustanovení se však vydávání závazných stanovisek na ochranu přírody a krajiny dle zák. č. 114/1992 Sb. vůbec netýká.
6. Žalobce odmítá jako nezákonný další důvod odmítnutí jeho odvolání tvrzení žalovaného o tom, že pro vydání jakéhokoliv rozhodnutí nemusí mít správní orgán ve spisu všechna potřebná rozhodnutí a stanoviska, a pokud tam nejsou, neboť je soud mezitím zrušil, tak se nemusí řízení přerušit a vyčkat, až budou nově vydána. Tato tvrzení jsou v rozporu s hlavními zásadami správního řízení a v rozporu s § 50 správního řádu a s § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu.

Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 9.11.2011 uvedl, že považuje argumentaci žalobce uvedenou v žalobě za přiměřenou pro stavební řízení, avšak nelze ji přijmout v řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení, když existence závazného stanoviska k zásahu do VKP a územního rozhodnutí lze s výhradami pouze přijmout ve stavebním řízení, nikoliv v řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení. Řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení je specifickým správním řízením podle § 115 odst. 4 zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, a nejde o stavební řízení. Stavební úřad pouze rozhoduje o prodloužení platnosti stavebního povolení a už nelze přezkoumávat stavební povolení či obnovovat stavební řízení, ani přezkoumat jeho podklady, měnit povolení nebo do něj doplňovat nové podmínky. Dále žalobce odkázal na ust. § 94 odst. 5 stavebního zákona a na ust. § 2 odst. 3 správního řádu. Žalobce navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Osoba zúčastněná na řízení ad 1) se vyjádřila k žalobě podáním ze dne 12.10.2011. V něm polemizovala s tvrzeními žalobce o jeho aktivní legitimaci, když popřela jeho tvrzení o žalobní legitimaci vyplývající z Aarhuské úmluvy a z žalobcem citované směrnice EIA. V tomto soudním řízení měl žalobce jako občanské sdružení aktivní legitimaci pouze podle § 65 odst. 2 s. ř. s. a podle konstantní judikatury NSS mohl namítat pouze porušení svých procesních práv, nikoliv však práv hmotných. K jednotlivým žalobním bodům pak uvedl následující:

Správní řízení ve věci stanoviska VKP bylo vydáno podle správního řádu č. 71/1967 Sb. Závazná stanoviska vydávaná dle § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny v řízeních o VKP po nabytí účinnosti nového správního řádu (zák.č. 500/2004 Sb., v platném znění, dále jen "správní řád"), ale před nabytím účinnosti nového stavebního zákona, vedených podle správního řádu, je nutné posuzovat podle jejich materiálního hlediska a je třeba je považovat je za samostatná správní rozhodnutí ve smyslu § 67 správního řádu. K tomu, aby bylo závazné stanovisko závazným stanoviskem ve smyslu § 149 nového správního řádu a nebylo samostatným správním rozhodnutím, musí být splněny zákonné podmínky, a to že se musí jednat o úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení. Protože dosavadní judikatura dovodila, že závazná stanoviska vydávaná v řízení podle § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny mají charakter samostatných správních rozhodnutí, není v projednávaném případě splněna podmínka, týkající se skutečnosti, že se musí jednat o úkon, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení. Stanovisko VKP nelze považovat za závazné stanovisko ve smyslu § 149 správního řádu, ale jedná se o samostatné správní rozhodnutí, vydané ve správním řízení, a je třeba je považovat za podkladové rozhodnutí, řetězící se správní rozhodnutí, a to ve vztahu k rozhodnutí o umístění stavby. Stanovisko VKP je podkladovým rozhodnutím pro územní rozhodnutí, přičemž v systému řetězících se rozhodnutí je podkladovým rozhodnutím pro stavební povolení územní rozhodnutí. Pokud bylo stanovisko VKP pravomocně zrušeno ke dni 12.7.2010, nemůže mít tato skutečnost sama o sobě vliv na právní moc územního rozhodnutí a navazujícího stavebního povolení, jež nabylo právní moci dne 7.11.2007. Podle konstantní soudní judikatury (rozsudek NSS, č.j. 6As 42/2008-509) není správná myšlenka zohledňování aktuálního – změněného stavu podkladových rozhodnutí po vydání přezkoumávaného rozhodnutí. Námitku žalobce o tom, že stanovisko VKP musí být podkladem žalovaného rozhodnutí, považuje osoba zúčastněná na řízení za nedůvodnou. Rovněž za nedůvodnou považovala námitku žalobce o absenci územního rozhodnutí jako

údajnou překážku pro vydání žalovaného rozhodnutí. Stavební zákon v ust. § 94 odst. 5 stanoví, že v případě zrušení územního rozhodnutí po právní moci stavebního povolení se již nové územní rozhodnutí nevydává. Rovněž námitka o porušení § 3, § 50 odst. 3 a 4 a § 68 odst. 3 správního řádu byla podle názoru osoby zúčastněné na řízení nedůvodná. Žalobci bylo umožněno předložit své vyjádření, přičemž toto bylo opřeno o jedinou skutečnost, tj. týkající se absence stanoviska VKP jako podkladu rozhodnutí. Žalobci bylo tedy umožněno uplatnit svá procesní práva. Rovněž nelze přisvědčit žalobci k námitce, že došlo k porušení § 3 správního řádu, žalovanému byla skutečnost zrušení stanoviska VKP a územního rozhodnutí v rámci správního soudnictví známa a touto se zabýval a vypořádal v odůvodnění žalovaného rozhodnutí. Žalobci nebyl znemožněn vstup do správního řízení ani aktivní účast na jeho jednotlivých procesních úkonech a sama skutečnost, že ve správním řízení nebylo námitkám žalobce ze správních orgánů přisvědčeno, nezpůsobuje porušení žalobcových práv. Rovněž nebylo zjištěno porušení § 50 odst. 3 a 4 správního řádu, když z žalovaného rozhodnutí je zřejmé, že vodoprávní úřad seznámil s návrhem na prodloužení platnosti dotčené orgány a žádný z nich nevydal stanovisko, které by zdůvodňovalo zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti stavebního povolení. Správní orgán tedy nad rámec zákonných podmínek umožnil dotčeným orgánům státní správy, vykonávajícím výkon státní správy a chránící veřejný zájem na úseku dle speciálního zákona, vznést v tomto řízení případné námitky. Žádný z dotčených orgánů námitky nevznsl. Proto nelze správnímu orgánu vytýkat, že nedostatečně zjistil skutkový stav a nedostatečně posoudil veřejný zájem. Rovněž námitka týkající se údajného porušení § 68 odst. 3 správního řádu je nedůvodná. Stavební úřad se námitkami žalobce vznesenými v průběhu správního řízení zabýval, o čemž svědčí jeho právní názor uvedený v rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, který osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření citovala. Navíc ani žalobce netvrdí, v čem údajné porušení správního řádu (§ 68 odst. 3 správního řádu) spatřoval. Osoba zúčastněná na řízení navrhla, aby soud žalobu zamítl.

Krajský soud dále uvádí následující skutkové a právní závěry, o které opřel odůvodnění výroku I. tohoto rozsudku:

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající

v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov.např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78 a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87). Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84 dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoúčelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2008, č.j. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod proto, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích přezkoumal žalované rozhodnutí v řízení vedeném podle § 65 a násl. s.ř.s., a to v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.

Krajský soud před uvedením skutkových a právních závěrů k jednotlivým námitkám obsažených v žalobě, respektive v žalobních bodech žaloby, považoval za nutné nejprve zmínit několik hledisek, kterými se při přezkumu žalovaného rozhodnutí řídil.

Ještě předtím, než se soud konkrétně zabýval jednotlivými žalobními body, musel se vyjádřit v otázce aktivní legitimace žalobce jako občanského sdružení. K této otázce uvádí soud následující závěry:

Podle článku 2 bodu 5 Aarhuské úmluvy (Úmluva o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí, vyhlášena pod č. 124/2004 Sb. m. s., dále jen „Aarhuská úmluva“ nebo „Úmluva“) stanoví vnitrostátní předpisy požadavky, které musí splnit nevládní organizace, aby byly považovány za dotčenou veřejnost a měly přístup k soudu dle článku 9 odst. 2 Úmluvy. Totéž stanoví článek 1 bod 2 Směrnice č. 85/337/EHS (směrnice EIA). Možnost stanovit podmínku přístupu k soudnímu řízení ve formě účasti na předchozím správním řízení tak stanoví sama Aarhuská úmluva. V článku 9 odst. 2 Aarhuské úmluvy se odkazuje na přezkoumání jakýchkoliv rozhodnutí, aktů nebo nečinnosti a přitom se nevylučuje možnost předběžného přezkoumání správním orgánem a není ovlivněn požadavek, aby byly vyčerpány postupy správního přezkoumávání před předáním věci k soudnímu přezkoumání tam, kde to vnitrostátní právo požaduje. Smyslem a účelem článku 9 Aarhuské úmluvy je zajištění respektování práva, avšak úmluvu nelze vyložit tak, že umožňuje samostatný soudní přezkum jakéhokoliv rozhodnutí, aktů nebo nečinnosti. To potvrzuje i článek č.10a směrnice EIA, podle něhož „Členské státy stanoví, v jaké fázi mohou být rozhodnutí, akty nebo nečinnost napadeny.“ Aarhuská úmluva poskytuje tedy smluvním stranám volnost v tom, jak si uvedená práva a procesní postupy k jejich ochraně uvedou do svých vnitrostátních úprav a jak přizpůsobí svou právní úpravu k této úmluvě. Úmluva totiž poskytuje jen obecné zásady a povinnosti ukládá skrz vnitrostátní legislativu. Přímou tedy tato Úmluva nestanovila konkrétní ustanovení o soudní ochraně a přezkumu správních rozhodnutí a pouze odkazuje na vnitrostátní právní úpravy, jímž nepřikazuje jmenovitě a striktně, jak má přezkum předmětných aktů vypadat. Ustanovení článku 9 odst. 3 Aarhuské úmluvy předvídá nikoliv svou přímou použitelnost pro osoby z řad veřejnosti, ale výslovně stanoví, aby strany Úmluvy zajistily přístup ke správním soudním řízením proti těm aktům, které jsou v rozporu s vnitrostátním právem týkajícím se životního prostředí. Úmluva tedy vnitrostátní právo a samostatnou úpravu států předpokládá a respektuje. Tím si sama udává v tomto ustanovení charakter smlouvy, která není uplatnitelná přímo (self – executing) a nemá nástroje svého prosazování. Má pouze povšechný ráz a otevírá prostor pro politické uvážení zákonodárce strany úmluvy při vytváření příslušné legislativy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.6.2007, čj. 5 As 19/2006-59). Aarhuská úmluva přiznává soudní přezkum jen v těch případech, kdy došlo k porušení hmotného nebo procesního práva v řízeních o poskytnutí informací či ohledně účasti dotčené veřejnosti na rozhodování v otázkách životního prostředí. To vyplývá z článku 9 odst. 1 citované Úmluvy, podle něhož „strany v rámci své vnitrostátní legislativy zajistí, aby každý, kdo se domnívá, že jeho žádost o informace podle článku 4 byla ignorována, neprávem zamítnuta, ať již částečně nebo plně, nesprávně zodpovězena nebo nebyla jinak vyřízena podle ustanovení článku 4, měl možnost dosáhnout přezkoumání postupu před soudem nebo jiným nezávislým a nestranným orgánem zřízeným ze zákona.“

V dané věci se však nejednalo o poskytnutí informací, ale o přezkum rozhodnutí správního orgánu. V takovém případě, jak již bylo výše uvedeno, nelze vyvozovat žalobní legitimaci žalobce jako občanského sdružení přímo z Aarhuské úmluvy, či z výše zmíněné směrnice EIA. Žalobce tak neměl aktivní legitimaci podle ustanovení § 66 odst. 3 s. ř. s.,

podle něhož je žalobu oprávněn podat také ten, komu toto oprávnění výslovně svěruje zvláštní zákon nebo mezinárodní smlouva, která je součástí právního řádu. Jak již soud výše uvedl, Aarhuská úmluva není přímo použitelná (tzv. self – executing), když neobsahuje ustanovení o přímé aplikovatelnosti této mezinárodní smlouvy. Ostatně i ze samotného ustanovení § 66 odst. 3 s. ř. s. vyplývá, že pro aktivní legitimaci podle tohoto ustanovení je třeba, aby mezinárodní smlouva přímo výslovně uvedla oprávnění k podání žaloby, čili sama tato smlouva již musí ve svých ustanoveních zakládat žalobní legitimaci. Tak tomu v dané věci samozřejmě nebylo, když žalobcem tvrzená žalobní legitimace z ustanovení § 9 odst. 2 Aarhuské úmluvy nevyplyvá. Žalobci však též nesvědčí žalobní legitimace podle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s., když žalobce nemůže být žalovaným rozhodnutím zkrácen na právu na příznivé životní prostředí podle článku 35 Listiny základních práv a svobod. Žalobce jako občanské sdružení nebyl ve správním řízení, v němž bylo žalované rozhodnutí vydáno, nositelem žádných práv vyplývajících z hmotného práva, o nichž bylo v tomto řízení rozhodováno. Proto ani žalobce nemohl být zkrácen na svých subjektivních právech ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. a žalobce tak mohl účinně namítat jen tu nezákonnost rozhodnutí, kterou byl zkrácen na svých právech, přičemž zkrácením na právech je pak nutné rozumět zkrácení na právech procesních. Proto mohl žalobce jako občanské sdružení namítat jen porušení svých procesních práv, přičemž jeho žalobní legitimace byla dána ust. § 65 odst. 2 s. ř. s. Občanské sdružení, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny, tedy i žalobce, má právo na přístup k soudu dle § 65 odst. 2 s. ř. s. za účelem přezkumu rozhodnutí správních orgánů v řízeních, kterými jsou dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny, a to za splnění podmínek uvedených v § 70 zák. č. 114/1992 Sb. Tyto podmínky zahrnují jednak oznámení účasti v řízení před správním orgánem a dále vyčerpání řádných opravných prostředků (§ 70 odst. 2 a 3 zák. č. 114/1992 Sb. a § 68 písm. a) s. ř. s.). Tyto podmínky podle obsahu správního spisu žalobce splnil, čili měl možnost v žalobě namítat jen porušení procesních práv, nikoliv porušení práva vyplývajícího z hmotně právních ustanovení právních předpisů. Žalobce jako občanské sdružení splňující podmínky stanovené zák. č. 114/1992 Sb. mohlo v uvedeném správním řízení uplatňovat všechna práva účastníka tohoto řízení. Žalobcovu žalobní legitimaci v řízení o žalobě proti žalovanému rozhodnutí však zakládají jen jeho procesní práva ve správním řízení; žalobce proto nemůže namítat nezákonnost rozhodnutí správního orgánu jen potud, tvrdí-li, že ve správním řízení byla zkrácena jeho procesní práva takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17.3.2004, č.j. 28 Ca 444/2001-100, uveřejněné pod č. 291 ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. 8/2004).

Otázku taxativního vymezení procesních práv nelze vzhledem k rozsáhlé rozhodovací činnosti správních orgánů definitivně uzavřít. Tato procesní práva, na nichž mohl být žalobce zkrácen ve správním řízení, lze příkladmo proto uvést z platné právní úpravy a dále i částečně z judikatury. K těmto procesním právům lze tak řadit např. právo žalobce navrhopat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí (§ 36 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, dále jen „správní řád“), právo vyjádřit v řízení své stanovisko (§ 36 odst. 2 správního řádu), právo na poskytnutí informací o řízení (§ 36 odst. 2 správního řádu), možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí (§ 36 odst. 3 správního řádu), právo na vyrozumění o provedených důkazech mimo ústní jednání (§ 51 odst. 2 správního řádu), právo na účast při provedení důkazů listinou (§ 53 odst. 6 správního řádu), právo nahlížet do spisu (§ 38 odst. 1 správního řádu), právo na doručení správního rozhodnutí (§ 72 odst. 1 správního řádu), právo na podání odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (§ 81 odst. 1 správního

řádu). K procesním subjektivním oprávněním žalobce, jež zakládá jeho žalobní legitimaci, je i právo na zdůvodnění správního rozhodnutí, tj. právo na to, aby se správní orgán vypořádal s námitkami, uplatněnými takovým účastníkem v průběhu správního řízení a také v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17.5.1999, č.j. 6 A 95/94-87). K procesním právům je možné řadit i právo na účast ve správním řízení a na aktivní účast na jednotlivých procesních úkonech správního orgánu, jinými slovy, porušením tohoto práva je i postup správního orgánu, kterým byla upřena občanskému sdružení konkrétní subjektivní práva determinující aktivní participaci tohoto občanského sdružení ve správním řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.10.2004, č.j. 6A 49/2002- 41). Pro všechny výše zmíněné případy je však společným jmenovatelem pro úspěšnost procesních námitek žalobce to, že žalobce musí tvrdit, že konkrétně uvedeným postupem správního orgánu byl zkrácen na svých procesních právech. Jinými slovy, pokud žalobcem v soudním řízení ve správním soudnictví je občanské sdružení, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana krajiny a přírody, tak může úspěšně namítat nezákonnost rozhodnutí, avšak jen potud, tvrdí-li, že ve správním řízení byla zkrácena jeho procesní práva, čili vždy ve vztahu ke konkrétní námitce musí tvrdit zkrácení na svém procesním právu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.3.2008, č.j. 6 As 48/2006-118).

Ad 1) a ad 2) Konečně se krajský soud musel zabývat podstatou rozhodování stavebního úřadu o prodloužení platnosti stavebního povolení, neboť se jedná o zcela jiné řízení, než je řízení stavební, jehož předmětem je vydání stavebního povolení. Předmětem správního řízení, v němž byla obě rozhodnutí vydána, a jež tvoří jeden celek, je rozhodnutí o žádosti osoby zúčastněné na řízení ad 1), tj. stavebníka, o prodloužení stavebního povolení podle § 115 odst. 4 stavebního zákona. Jak vyplývá ze správního spisu, oznámil stavebník dne 24.9.2009 stavebnímu úřadu, že stavbu není možné zahájit do dvou let ode dne, kdy stavební povolení nabylo právní moci, především z důvodu probíhajících soudních sporů týkajících se podkladových rozhodnutí týkajících se souvisejících stavebních objektů, a proto žádá o prodloužení jeho platnosti. Stavební úřad posoudil důvod této žádosti a uznal důvody stavebníka, pro které nebyla stavba zahájena, přičemž rozhodl o námitkách účastníků řízení tak, že jim nevyhověl. Zároveň je nutné dodat, že předmětem prodloužení platnosti stavebního povolení bylo stavební povolení, které vydal Městský úřad v Přelouči jako stavební úřad na stavbu vodního díla SO 31- Přeložka vodovodu k areálu Povodí Labe a SO 26.B - Přeložka kanalizace, umístěných na pozemcích blíže specifikovaných v žalovaném rozhodnutí, přičemž se jednalo o stavební povolení ze dne 31.5.2007 vydané pod č. j. ST 14/2007/MŠ. Žalované rozhodnutí bylo tak vydáno podle § 115 odst. 4 zák. č. 183/2006, o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“).

Podle ust. § 115 odst. 4 stavebního zákona stavební povolení pozbývá platnosti, jestliže stavba nebyla zahájena do dvou let ode dne, kdy nabylo právní moci. Dobu platnosti stavebního povolení může stavební úřad prodloužit na odůvodněnou žádost stavebníka podanou před jejím uplynutím. Podáním žádosti se staví běh lhůty platnosti stavebního povolení.

V prvé řadě je nutné konstatovat, že uvedené správní řízení již není nějakým dalším pokračováním stavebního řízení, v němž bylo vydáno předmětné stavební povolení, ale jedná se o správní řízení, jehož jediným předmětem je rozhodování o žádosti stavebníka o

prodloužení platnosti již vydaného, pravomocného stavebního povolení. V tomto řízení stavební úřad může posuzovat pouze existenci pravomocného stavebního povolení a důvody, jež stavebník uvedl v této žádosti, které se týkají skutečnosti, proč nebyla stavba dokončena či zahájena. Pokud by měl stavební úřad v tomto řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení znovu přezkoumávat veškeré podklady, které byly potřebné k vydání či rozhodnutí o umístění stavby, tj. existenci závazného stanoviska dle § 4 odst. 2 zák. č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, k zásahu do významných krajinných prvků, vodní tok, les a dolní niva ve věci umístění stavby „Nový plavební stupeň Přelouč“ a dále existenci územního rozhodnutí k umístění uvedené stavby, tak by již stavební úřad vybočil ze zákonných hranic, které platná právní úprava pro rozhodování o návrhu na prodloužení platnosti stavebního povolení orgánu veřejné moci stanoví. Ta přece v ust. § 115 odst. 4 stavebního zákona neupravuje, že by v tomto správním řízení bylo nutné zjišťovat a přezkoumávat podklady potřebné pro vydání předchozích správních rozhodnutí, tj. rozhodnutí o umístění stavby a stavební povolení. V projednávané věci se nejednalo o nové, další územní řízení či řízení o povolení stavby. Pro řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení se nemohou použít, a to ani přiměřeně, ustanovení o řízení o vydání stavebního povolení, když se jedná o samostatné řízení, v němž nelze projednat jakékoliv změny stavby, ale jedná se výlučně o otázku prodloužení lhůty výstavby zcela totožné stavby na základě stavebníkem předložených důvodů. Proto lze jen přisvědčit tvrzení osoby zúčastněné na řízení ad 1) o tom, že „v řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení tak nepřísluší správnímu orgánu přezkoumávat (hodnotit) podklad již pravomocného rozhodnutí. Řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení není a ani být nemůže formou přezkumného řízení pro již pravomocné stavební povolení. Takovým postupem je v případě pravomocného rozhodnutí toliko postup za užití mimořádných opravných prostředků v rámci zákona (či formou soudního přezkumu správních rozhodnutí v rámci zákona). Opačný postup by byl zcela v rozporu se zákonnými ustanoveními o opravných prostředcích.“ Jedná se o správním řízení, ve kterém nemá stavební úřad zákonné zmocnění přezkoumávat stavební povolení či obnovovat stavební řízení, ani přezkoumávat jeho podklady, měnit povolení nebo do něj doplňovat nové podmínky. Rozhoduje pouze, zda platnost rozhodnutí prodlouží nebo neprodlouží. V případě, že žadatel splnil zákonem stanovenou podmínku, podal odůvodněnou žádost a správní orgán přijal důvody žadatele, potom návrhu žadatele vyhověl a platnost stavebního povolení prodlouží. Jak vyplývá z rozhodnutí stavebního úřadu, tak i z rozhodnutí žalovaného, v dané věci bylo tedy rozhodováno v souladu s ust. § 115 odst. 4 stavebního zákona, když se stavební úřad věcně zabýval důvody žádosti žalobce o prodloužení termínu platnosti stavebního povolení a žalované rozhodnutí je z tohoto hlediska přezkoumatelné, když obsahuje i úvahy stavebního úřadu týkající se důvodu prodloužení platnosti stavebního povolení.

Zároveň je nutné přihlédnout i k zásadě presumpce správních aktů a k principu dobré víry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci, když i pro dané řízení platí ust. § 2 odst. 3 správního řádu, podle něhož správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu. Jak vyplývá z obsahu žalovaného rozhodnutí a ze správního spisu, předmětná stavba byla řádně povolena stavebním povolením, které nebylo zrušeno ve správním či soudním řízení. Proto je nutné i přihlédnout k ochraně dobré víry stavebníka, který nabyl právo ke stavbě na základě tohoto správního aktu. Podstatou uplatňování veřejné moci v demokratickém právním státu (článek 1 odst. 1 Ústavy ČR) je kromě jiného také princip dobré víry jednotlivce ve správnost aktů

veřejné moci a ochrana dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci, ať už v individuálním případě plynou přímo z normativního právního aktu nebo z aktu aplikace práva. Princip dobré víry působí i bezprostředně v rovině subjektivního základního práva jako jeho ochrana, v rovině objektivní se pak projevuje jako princip presumpce správního aktu veřejné moci (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 9.10.2003, sp. zn. IV. ÚS 150/01). Právní řád je založen na zásadě presumpce správních aktů vydaných orgány veřejné moci, dle které se má za to, že správní akt je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán zákonem předvídanou formou prohlásí správní akt za nezákonný a zruší jej (srov. rozsudek NSS ze dne 22.5.2008, č.j. 6As 45/2005-188). Aplikace uvedené zásady znamená, že po celou dobu své existence až do svého eventuálního zrušení vyvolává správní akt právní následky, zakládá práva a povinnosti. Zrušení správního aktu má účinky toliko ex nunc, které působí výlučně do budoucna, akt již tedy nemůže v budoucnu založit další práva a povinnosti. Výjimku představuje skupina nicotných aktů. V daném případě však žalobce tuto zásadu pomíjí, když se v podstatě domáhá soudního přezkumu stavebního povolení, protože jeho námitka neexistence územního rozhodnutí a závazného stanoviska k zásahu do VKP se týká zákonnosti stavebního povolení a rozhodnutí o umístění stavby, nikoliv rozhodnutí o prodloužení platnosti stavebního povolení, jak soud již výše uvedl.

V daném případě nedošlo tedy k porušení § 3 správního řádu, neboť otázka existence závazného stanoviska do VKP a územního rozhodnutí nebyla a ani nemohla být předmětem skutkových zjištění nutných k vydání žalovaného rozhodnutí. Z uvedených důvodů nemohlo být porušeno ustanovení § 50 odst. 3 a 4 správního řádu týkající se povinnosti správního orgánu zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, neboť existence závazného stanoviska k zásahu do VKP a územního rozhodnutí se týká zcela jiného řízení, tj. řízení o umístění stavby a řízení stavebního, jak již soud výše uvedl. Ve vztahu k tvrzení o neexistenci územního rozhodnutí je nutné ještě dodat, že podle § 94 odst. 5 stavebního zákona dojde-li ke zrušení územního rozhodnutí po právní moci stavebního povolení nebo udělení souhlasu stavebního úřadu podle § 106 odst. 1, územní rozhodnutí se již nevydává. Krajský soud stejně jako žalovaný v odůvodnění žalovaného rozhodnutí je názoru, že ust. § 94 odst. 5 stavebního zákona je aplikovatelné nejen na územní rozhodnutí, ale logicky i na jeho podklady, tedy i na závazné stanovisko k zásahu do významného krajinného prvku. Proto námitka žalobce týkající se neexistence územního rozhodnutí je i z tohoto důvodu lichá. Jak vyplývá ze správního spisu a z odůvodnění obou rozhodnutí, byl s návrhem na prodloužení platnosti stavebního povolení seznámen i příslušný dotčený orgán ochrany přírody, tj. Městský úřad Přelouč, přičemž dostal možnost se k němu vyjádřit. Tento správní orgán však žádnou námitku nepodal.

Krajský soud se tak neztotožňuje s názorem žalobce, jenž z žaloby vyplývá, že pro vydání rozhodnutí o prodloužení platnosti stavebního povolení musí mít rozhodující správní orgán v tomto správním řízení k dispozici ty podklady, které jsou nutné pro vydání stavebního povolení a rozhodnutí o umístění stavby, a pokud tyto podklady neexistují z důvodu, že je soud mezitím zrušil, tak že musí správní orgán vyčkat na vydání nových těchto rozhodnutí a že nemůže tak podle názoru žalobce vydat rozhodnutí o prodloužení platnosti stavebního povolení.

Zároveň soud k námitce žalobce o tom, že jeho procesní a hmotná práva byla porušena absencí stanoviska k zásahu do VKP a územního rozhodnutí ve správním spisu, přičemž

údajně právem žalobce je vyjadřovat se k takovému stavu spisu, který není rozporný a nelze jeho obsah zpochybňovat absencí některých podkladů, musel uvést následující skutečnosti:

Žalobci nepochybně svědčí procesní právo spočívající v možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí (§ 36 odst. 3 správního řádu) a právo nahlížet do spisu (§ 38 odst. 1 správního řádu). Tato práva však, jak vyplývá z obou rozhodnutí a z podkladů žalovaného rozhodnutí, žalobci upřena nebyla a uvedená námitka neexistence územního rozhodnutí a absence závazného stanoviska k zásahu do VKP byla žalobcem uplatněna a oba správní orgány se jí věcně zabývaly.

Námítky v žalobních bodech ad 1), ad 2) proto soud shledal za nedůvodné.

Ad 3) Není pravdou, že by došlo k porušení práva žalobce na pečlivé a řádné odůvodnění žalovaného rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgán I. stupně se zabýval námitkou žalobce a k otázce zrušení stanoviska k zásahu do VKP uvedl svůj právní názor, když konstatoval, že zrušené, tj. stanovisko k zásahu do VKP, bylo v době vydání stavebního povolení platné, a dále uvedl, že toto rozhodnutí není podkladovým rozhodnutím pro stavební povolení, nýbrž pro rozhodnutí územní, které je ve vztahu k tomuto rozhodnutí rozhodnutím konečným. Dále pak uzavřel, že územní rozhodnutí je platné a jsou tedy splněny podmínky pro prodloužení platnosti stavebního povolení. Rovněž žalovaný se touto otázkou zabýval, když opřel své rozhodnutí o ust. § 94 odst. 5 stavebního zákona. Pokud by žalobce namítal nesprávnost těchto právních názorů správních orgánů, tak by se již nejednalo o námitku procesního charakteru, ale jednalo by se aplikaci hmotného práva, přičemž k tomu nemá žalobce jako občanské sdružení dostatek aktivní žalobní legitimaci (argumentace viz výše).

Námitka uvedená v žalobním bodu ad 3) rovněž nebyla shledána soudem za důvodnou.

Ad 4) Není pravdou, že by žalované rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné proto, že by se žalovaný nevypořádal s vyjádřením žalobce ze dne 6.5.2011, kterým žalobce doplnil své odvolání ze dne 20.1.2011, v němž upozornil nejen na absenci závazného stanoviska k zásahu do VKP, ale i na zrušení pravomocného územního rozhodnutí krajským soudem jeho rozsudkem dne 3.2.2011 během odvolacího řízení. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí se vypořádal s touto nově vzniklou procesní situací, když opřel své rozhodnutí o ust. § 94 odst. 5 stavebního zákona. Navíc žalobce ani netvrdil, v čem nedostatečnost odůvodnění žalovaného rozhodnutí spatřuje, když sám si tuto námitku v podstatě vyvrátil následující větou: „... žalovaný s odkazem na § 94 odst. 5 stavebního zákona tvrdí, že nové územní rozhodnutí se už pro oba stavební objekty vydávat nebude, takže údajně pravomocné územní rozhodnutí není povinným podkladem pro řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení, které bylo dříve vydáno na základě nezákonného územního rozhodnutí.“ Žalobce tak uvedl právní názor žalovaného z odůvodnění, jenž se týkal výše zmíněné námítky žalobce uplatněné v doplnění odvolání ze 6.5.2011. Zároveň ale neuvedl, v čem konkrétně je toto odůvodnění žalovaného rozhodnutí nepřezkoumatelné, když naopak tento právní názor žalovaného se opírá o zcela jasné ust. stavebního zákona. Žalobce si zřejmě spletl pojem nepřezkoumatelnosti s pojmem nezákonnosti žalovaného rozhodnutí, protože v další části tohoto žalobního bodu již věcně polemizoval s tímto právním názorem žalovaného, což mu ovšem nepřísluší, neboť v takém případě se nejedná již o uplatnění procesních práv, ale o problematiku hmotného práva.

Proto soud musel shledat i tento žalobní bod za nedůvodný.

Ad 5) Není pravdou, že by žalovaný porušil „základní právo žalobce na věrohodné, pečlivé a řádné správní rozhodování, v tomto případě na logické a zákonné vypořádání jeho námitek v odvolání ze dne 20.1.2011, v jeho doplnění ze dne 8.2.2011 a v jeho vyjádření ze dne 6.5.2011 ke shromážděným podkladům před vydáním žalovaného rozhodnutí, jak mu ukládá § 68 odst. 3 správního řádu“. Jak vyplývá z odůvodnění žalovaných rozhodnutí a z výše uvedených závěrů krajského soudu, v daném případě nemusel mít žalovaný uvedená „potřebná rozhodnutí a stanoviska“ k dispozici, když žalobce neuvedl v tomto žalobním bodu, o jaká konkrétní potřebná rozhodnutí a stanoviska se mělo jednat. Měl zřejmě na mysli výše uvedené závazné stanovisko k zásahu do VKP a územní rozhodnutí, s touto námitkou se však soud již vypořádal v části, kdy se vyjadřoval k žalobním bodům ad 1), ad 2). Z předchozího odůvodnění soudu, z podkladů rozhodnutí a z obsahu žalovaného rozhodnutí a z rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá naopak, že oba správní orgány se vypořádaly s veškerými námitkami žalobce, tj. zejména se žalovaný vypořádal s vyjádřením žalobce ze dne 6.5.2011 ve vztahu k existenci pravomocného územního rozhodnutí (viz ad 4).

I tento žalobní bod shledal soud za nedůvodný.

Na základě výše uvedených skutečností soud dospěl k závěru, že žaloba byla nedůvodná, a proto ji musel zamítnout (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému toto právo podle obsahu spisu nevzniklo, proto rozhodl soud tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává v šesti vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 7. března 2012

JUDr. Jan Dvořák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Andrea Pfeiferová